

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

Θὰ καλλιεργήσω τὸ ὠραιότερο ἄνθος. Στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων θὰ φυτέψω τὴν Ἀχαριστία. Εὐνοϊκοὶ εἶναι οἱ καιροί, κατάλληλος ὁ τόπος. Ὁ ἄνεμος τσακίζει τὰ δέντρα. Στὴ νοσηρὴ ἀτμόσφαιρα ὀρθώνονται φίδια. Οἱ ἐγκέφαλοι, ἐργαστήρια κιβδηλοποιῶν. Τερατώδη νήπια τὰ ἔργα, ὑπάρχουν στὶς γιάλες. Καὶ μέσα σὲ δάσος ἀπὸ μάσκες ζήτησε νὰ ζήσει. Ἐγὼ θὰ καλλιεργήσω τὴν Ἀχαριστία.

Ὅταν ἔρθῃ ἡ τελευταία ἀνοιξὶς, ὁ κήπος μου θὰ βῆ γεμάτος ἀπὸ θεσπέσια δείγματα τοῦ εἴδους. Τὰ σεληνοφώτιστα βράδια, μονάχος θὰ περπατῶ στοὺς καμπυλωτοὺς δρόμους, μετρῶντας αὐτὰ τὰ λουλούδια. Πλησιάζοντας μὲ κλειστὰ μάτια τὴ βελούδινη σκοτεινὴ στεφάνη τους, θὰ νιώθω στὸ πρόσωπο τοὺς αἰχμηροὺς τῶν στήμονες καὶ θ' ἀναπνέω τὸ ἄρωμά τους.

Οἱ ὄρες θὰ περνοῦν, θὰ γυρίζουν τ' ἄστρα καὶ οἱ αὔρες θὰ πνέουν, ἀλλὰ ἐγὼ, γέρνοντας ὀλοένα περσότερο, θὰ θυμᾶμαι.

Θὰ θυμᾶμαι τὶς σφιγμένες γροθιές, τὰ παραπλανητικὰ χαμόγελα καὶ τὴν προδοτικὴ ἀδιαφορία.

Θὰ μένω ἀκίνητος ἡμέρες καὶ χρόνια, χωρὶς νὰ σκέπτομαι, χωρὶς νὰ βλέπω, χωρὶς νὰ ἐκφράζω τίποτε ἄλλο. Θὰ εἶμαι ὀλόκληρος μιὰ πικρὴ ἀνάμνησις, ἓνα ἄγαλμα, ποὺ γύρω του θὰ μεγαλώνουν τροπικὰ φυτὰ, θὰ πυκνώνουν, θὰ μπερδεύονται μεταξύ τους, θὰ κερδίζουν τὴ γῆ καὶ τὸν ἀέρα. Σιγὰ σιγὰ οἱ κλῶνοι τους θὰ περισφίγγουν τὸ λαιμό μου, θὰ πλέκονται στὰ μαλλιά μου, θὰ μὲ τυλίγουν μὲ ἀνθρώπινη περίσκεψη.

Κάτω ἀπὸ τὴ σταθερὴ τους ὄψη, θὰ βυθίζωμαι στὸ χῶμα.

Καὶ ὁ κήπος μου θὰ εἶναι ὁ κήπος τῆς Ἀγάπης.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ